

Дж. Харрингтон, К.С. Эсселинг, Х. Ван Нимвеген; [пер. с англ.]. – СПб.: Азбука; СПб.: БМикро, 2009. – XXIV, 328 с.

4. Шемаєва Л.Г. Управління якістю бізнес-процесів на підприємстві: [монографія / Л.Г. Шемаєва, К.С. Безгін та ін.]; Харківський національний економічний ун-т. – Харків: Вид. ХНЕУ, 2011. – 240 с.

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Жечкова А. Є., студент

Науковий керівник: Редько К. Ю., к. е. н., старший викладач

Національний технічний університет України

“Київський політехнічний інститут”

Перетворення в методах і практиках менеджменту здійснюються насамперед під впливом перевороту в економіці. Зараз темп змін в різних сферах життя майже на максимумі, а отже необхідно швидко перебудувувати методи управління, щоб забезпечувати високий темп пристосування до цих швидких змін [2].

Не відчувати впливу цих динамічних процесів зовнішнього середовища майже неможливо. Основна задача робітників і керівників забезпечити гнучкість та адаптивність організації. Пріоритети розвитку сучасного менеджменту визначаються безпосередньо постановкою нових підходів до вирішення різного спектру завдань функціонування підприємства.

Зараз йде тенденція на визнання соціальної відповідальності бізнесу перед суспільством. Глобальні проблеми, що необхідно враховувати при управлінні економікою:

1. Ріст чисельності населення в світі, що призводить до марнотравного використання природних ресурсів.

2. Збільшення вживання природних ресурсів, що призводить до того, що ресурси вже не встигають відновитися.

3. Нераціональне використання природних ресурсів, що призводить до ерозії ґрунтів, забруднення атмосфери і води; зміни клімату.

Науково-технічний прогрес, що стався в другій половині ХХ століття; реструктуризація економіки, в якій важливу роль відігравали галузі, які направлені на задовільнення суспільних потреб і засновані на новітніх технологіях - все це призвело до росту малого і середнього підприємництва, ускладненню зв'язків між організаціями,

підвищення значення таких факторів, як гнучкість, адаптивність підприємств [5].

В кінці ХХ століття став вагомим соціальний аспект управління: приділяли увагу людині та її потребах, спонукали її до дій та нових звершень. Через ці нові умови розвитку виробництва й основні принципи менеджменту були змінені: рекомендовано доброзичливе ставлення до людей, комунікативність, атмосфера відкритості та чесності.

Зараз весь світ автоматизується, розвиваються нові інформаційні системи, що дозволяють автоматизувати й процес управління.

Через те, що збільшується кількість працівників; що свідомо приховують деяку важливу інформацію, у внутрішньому середовищі підприємства зберігаються непередбачуваність і утрудненість контролю. В результаті цього змінюється тактика управління: керівники приймають рішення на основі “слабких сигналів”, що вимагає інтелектуальної роботи. Також збільшується “наукоємність” контролю, вагому роль відіграє самоконтроль.

Рішенням проблем, які виникають в процесах управління з часом, може слугувати контроль над дотриманням міжнародних норм і вимог до використання ресурсів, застосування міжнародних стандартів управління.

Такий напрямок, як проектування процедур менеджменту, що забезпечує організацію супроводом, може стати досить ефективним і бути реалізованим в організації. Такі програми знаходять своє застосування в сфері виробництва. Вироблення, формулювання, обговорення і прийняття рішень здійснюються за традиційною процедурою, але інформування, зацікавлення супроводжується деякими інноваціями.

В перспективі планують вжити особливих заходів заходів моніторингу у сфері нарощування та використання інтелектуального та інноваційного потенціалів підприємства[3].

Контрольні функції здійснюються централізовано і перерозподіляються між 1) верхніми ланками виробництва; 2) сторонніми організаціями; 3) споживачами; 4) низовими ланками виробництва й управління.

Частина контрольних функцій передаються зовнішнім організаціям (наприклад, аудит), частина - делегують нижнім (наприклад, функції поточного контролю).

У деяких випадках споживач сам стає контролером. Наприклад, у державній службі контроль приходиться, зокрема, з боку споживачів за допомогою громадських організацій та ЗМІ.

Отже, верхні ланки управління передають функції контролю на нижчий рівень (рутинний контроль), споживачам (керують ключовими параметрами), а стратегічні аспекти залишають у себе [1].

Отримують розвиток різноманітні спеціальні види менеджменту: мережевий менеджмент, муніципальний менеджмент, ризик-менеджмент, університетський менеджмент, менеджмент прибирання сміття, фінансовий менеджмент, менеджмент репутації компанії, менеджмент лояльності споживача, бренд-менеджмент, менеджмент іміджу, інвестиційний менеджмент, інноваційний менеджмент, реінжиніринг бізнесу, антикризове управління та ін.

Одна з тенденцій сучасного менеджменту є розширення об'єктів управління. Об'єктами менеджменту стають технологічні та ментальні чинники, а також такі явища, як культура підприємства, його інститути, когнітивна система, події, досвід інших людей і компаній.

Всі аспекти модернізації, реорганізації, реформування організації представляє досить актуальний напрям розвитку менеджменту. Розвиваються нові інформаційні системи, що дозволяють автоматизувати процес управління. Одночасно з розвитком технологій змінюється і зміст інформаційних потоків, що беруть участь у процесі контролю [4].

Сучасний менеджмент включає в себе не тільки управління виробничими процесами, а й формування культури підприємства, розвиток довіри і творчої атмосфери всередині організації і за її межами, впровадження інноваційних програм для модернізації й реорганізації виробництва.

Література.

1. Гевко І.Б. Методи прийняття управлінських рішень: Підручник. Київ: Кондор, 2009. 187 с.
2. Завадський І.С. Менеджмент: Management: 3т / Київ: Вид-во Свроп. ун-ту, 2001. Т. 2. 542 с.
3. Блакита Г.В. Моделювання стратегічних карт розвитку організації: монографія / Л.О. Чорна, О.О. Коваленко, Н.Ю. Чорна, О.Д. Зачоса, А.В. Петровська. Вінниця: ВТЕІ, 2012. 312 с.
4. Гавва В.Н. Потенціал підприємства: формування та оцінювання / В.Н. Гавва, Е.А. Божко. Київ: Центр навч. л-ри, 2004. 224 с.
5. О. І. Ступницький. Науково-технічний прогрес. Українська дипломатична енциклопедія: У 2-х т./Редкол.: Л. В. Губерський (голова) та ін. Київ:Знання України, 2004. Т. 2. 812 с. ISBN 966-316-045-4